

Приятелството

Веднъж чух една непозната жена, купувайки си кафе, да казва на продавачката, че иска повече захар в него, защото, щом животът и е горчив, поне кафето и да е сладичко. Тогава се замислих, че животът е олицетворение на една чаша кафе. Ароматно, примамливо, ободрително, но черно кафе. А семейството и приятелите, хората, които ни обичат, те са захарта, която ни носи сладост. Някои предпочитаме кафето си със сметана или с мляко, а това са щастливите моменти, прекарани с любимите хора.

Аристотел казва, че приятелството е като една душа в две тела.

А моите приятели са моите братя и сестри не по кръв, а по душа.

И как няма, след като с някои от тях сме заедно още от съвсем мънички, играли сме, делили сме зальците си, смеейки се и тичайки с боси крачета по горещия асфалт, окъпани от безброй слънчеви лъчи. Прекарвали сме зими и лета със сълзи по очите- кога от смях, кога от болка заради някоя и друга драскотина на коленете, които не знам, само на мен ли ми се струва, но май започнаха да зарастват все по-трудно... Но все с онези някак по детски наивни усмивчици, които и до днес се борим да запазим и да възкресим като пепел от жарава. И ако едно детско приятелство, оцеляло през годините, е все още живо, нищо не може да го преклони, защото е калявано не от кой да е, а от най-големия мъдрец, наречен Време.

А да създадеш и съхраниш приятелство, става все по-трудно, докато израстваме и се оформяме като отделни личности, търсейки умело своя път в живота. Тогава, като че ли започваме да обръщаме малко повече внимание на общите интереси и личната изгода, оставяйки неподправените приятелски чувства настрана. А може би тези препятствия правят истинското приятелство дори по-значимо, когато го открием. Карат ни да го оценяваме както топлите есенни дни и греещото слънце, прокрадващо се през облаците.

Преди време разбрах как времето разделя тела, но не и сърца.

Признавам, трудно е, когато любим човек е далеч и не можеш да го виждаш често. Когато пътищата ни започнаха да се разделят, учейки на различни места, с приятелите ми започнахме да намираме все по-малко време да се виждаме и това понякога ме натъжава. Но не остава така задълго, защото те винаги ми показват колко близо сме всъщност, щом сме

сродни души. Наскоро най-добрата ми приятелка, с която не се бяхме виждали повече от месец, ми се обади една вечер и ми каза да погледна луната. Направих го, тя беше наистина красива. Беше пълнолуние. След малко получих съобщение, което гласеше: „Гледам луната през прозореца на хотелската стая в Лондон и я виждам по същия начин, по който и ти. Усещаш колко сме близо всъщност, нали?“

Започнах все повече да уважавам хората и да им се възхищавам, защото са запазили близките си отношения през годините на стотици километри разстояние.

Започнах да вярвам, че истинско приятелство съществува, неподвластно на земните „стихии“.

Елиф Шафак казва: "Където и да живеем, които и да сме, дълбоко в себе си се чувстваме несъвършени. Все едно загубили нещо и трябва да си го върнем. Повечето от нас така и не разбират какво е то. А и да разбират, само малцина успяват да тръгнат да го търсят." А според мен именно приятелството е липсващата частица от големия и труден пъзел, наречен живот. И трябва да я търсим без страх и колебание, защото всички копнеем да получим целостта на завършената картина.

Още от малки ни учат, че всеки човек се ражда с ангел пазител, който ни закриля по време на земния ни път. И когато сторим добро, ангелът се радва, направим ли обаче зло, той се огорчава и застава по далеч над нас. Аз мисля, че приятелите са нашите ангели, но никога не се отказват от нас, дори да грешим.

Събирам любимите си хора на по чаша кафе в събота следобед. Удобно време е, защото всички са в града, макар и за кратко. Много от тях закъсняват, но не им се сърдя- всички идват отдалеч. Сядаме около холната масичка с чаши горещо кафе в ръце. Никога досега не се бях замисляла, че всички го прием по различен начин. Някои от нас го предпочитат силно без захар, други пък слагат много мляко, трети питат за сметана. Различни предпочитания- толкова различни, колкото характерите ни. Но знаете ли? Това май няма голямо значение.

Улавям мисълта си да витае из пространството, потопила съм се в атмосферата. Разговаряме за новите училищни униформи, за абитуриентския бал, за току-що пристигналата есен, за удоволствието да почетеш книга на спокойствие и за новия албум на онази рок група, която чухме наскоро. Шегуваме се, смеем се, оплакваме се, любопитстваме и си

припомняме забравени моменти. Не е нужно да се съмняваме- ние сме една душа в много тела.

Времето лети, а ние не обръщаме внимание. За нас е спряло. Това си е нашата събота следобед в хладния есенен ден. Времето ли? То е просто илюзия. Усмивкам се и благодаря на моите приятели, *на онези*, които тичаха и продължават да тичат рамо до рамо с мен по каменистия път на живота. Благодаря ви, че винаги бяхте до мен в дните, в които слънцето липсваше, а вие блестяхте също толкова силно, че аз не забелязах неговата липса. Благодаря ви за всеки път, в който исках да се откажа, а вие не го позволихте и ми помогнахте да продължа. Благодаря на хората, които бърсаха неотронените ми сълзи и пиеха тъй често от моята собствена болка. На хората, които ме караха да се смея и плача редом с тях. *На онези*, които връщаха усмивката ми отново и отново, на хората, които ме направиха това, което съм сега... Аз ще летя над вас като ангел, защото вие сте лъжичката захар в моята чаша кафе...Обичам ви!

Йоана Боянова Чолтеева, 15г.
Земеделска професионална гимназия „Кл. Тимирязев”
9б клас